

женна забрава. В тоя същия момент аз съзрех в огледалото моята жалка фигура с прошарени коса и мустаци и като да се упомних . . . И сякаш некаква непобедима сила ме откъсна от нея. Аз неусетих дори кога се намерих до вратата. „Е, господин Петранов, тжй ме уплашихте“ успя да каже тя развълнувано. Аз избябрах смутено нещо за извинение, непомня какво. Но веднага ми улекна, когато забелезах в погледа ѝ да свети предишното доверие към мен . . . И от тогава бурята забесня в душата ми с една стихийна сила.

Сега седя като унесен в стаята си и из ума ми не излиза преживеното в тия два месеца . . . Наистина, какъв кратък и печален епизод. Сякаш че съм урисан тжй да завършват моите интимни работи . . .

Деца ми трябва да съ вече в гостната — там се чува глжчка, а понекога и смех. Какви ли особени радости има за тях в тоя дом на самотност и скръб? Може би те съ свикнали да мислят, че това именно тжй трябва да бжде . . . Понекога тжй ми стават мили тия деца. Майка им за неколко месеца от болеста „рак“ бе заприличала на скелет. И още преди нейната смърт те като да се отчуждиха от всека радост. Не мога да скрия, поне пред съвеста си, че през тия два месеца аз живех повече за себе си . . . Какво ли удоволствие е за тях да ме виждат на трапезата тжй навжсен?

От гостната вече се носят звуците на пиано. Със забележителна сръжност най малката от джщерите ми свири „бурята“ от Вебера. Мощните басови ноти трептят с некаква зловеща сила. Сякаш хиляди демони вият злорадно и се носят невидимо из стаите и антрето. Буря има и в моята душа и тя не е още стихнала . . . И сега, когато се мъча да си припомня всичко преживено, аз едвам тжрпя тоя стъхиен и зловещ рев. Само като слжнчев луч прониква всред бурята звжнливия гласец на малкото овчарче . . . И само тоя невинен и мил гласец буди в душата ми нещо хубаво.

Но да продължа ли до край? . . . От тоя злополучен ден нататжк мисжлта ми изцело бе завладена от образа на това момиче. Обзе ме некакво безпокойство и аз не бех каджен вече за упорит и полезен труд. Аз цел се унесох в некакви мъчителни и много болезнени размишления сам с себе си . . . Само съвсем наредко мисжлта ми биваше вжн от тоя мир: когато суровата логика на живота ме стрескаше за да си спомня и за други хора около мене. Понекога аз правех усилия да залича от душата си нейния образ. Но след всеки такъв опит аз като да попадах по силно под чаровната влас на тоя образ. Казват, че любовта била по силна от смъртта . . . Ако е тжй, каква смелост може да се очаква от мене!